

2- Türkçülük Nedir?

Türkçülük, Türk milletini yükseltmek demektir. O halde, Türkçülüğün özünü anlamak için, millet adı verilen topluluğun tanımını Millet hakkındaki çepitli görüşleri inceleyelim.

Türkçülük Nedir?

(Ziya Gökalp- Türkçülüğün Esasları)

Türkçülük, Türk milletini yükseltmek demektir. O halde, Türkçülüğün özünü anlamak için, millet adı verilen topluluğun tanımını Millet hakkındaki çepitli görüşleri inceleyelim.

1) Irkî esas alan Türkçülere göre millet, ırk demektir. Irk kelimesi, gerçekte zoolojinin bir terimidir. Her hayvan türü anatomik özellikleri açısından birtakım tiplere ayrılır. Bu tiplere ırk adı verilir. Mesela at türünün Arap ırkı, İngiliz ırkı, Macar ırkı adlı anatomik tipleri vardır.

İnsanlar arasında da, eskiden beri, "beyaz ırk, siyah ırk, sarı ırk, kırmızı ırk" denilen dört ırk mevcuttur. Bu kavramın yaygınlaşmasıyla beraber, hala önemini korumaktadır.

Antropoloji bilimi Avrupa'daki insanların, kafalarının beklisi ve saçları ve gözlerini renklerini dikkate alarak üç ırka ayırmıştır. Uzun kafalı kumral, uzun kafalı esmer, yassı kafalı.

Bununla beraber, Avrupa'da hiç bir millet, bu tiplerden yalnız birini, içine almaz. Her millette, çepitli oranlarda olmak üzere, bu üç ırka mensup bireyler vardır. Hatta, aynı ailenin içinde, bir kardeş uzun kafalı kumral, diğeri uzun kafalı esmer ve yassı kafalı olabilirler.

Gerçi bir zamanlar, bazı antropologlar bu anatomik tiplerle sosyal davranışlar arasında bir ilişki olduğunu savunurlardı. Fakat birçok ilmi eleştirilerin ve özellikle bizzat antropologlar arasında en yüksek bir konumda bulunan Manouvrier adındaki bilim adamının anatomik özelliklerin sosyal karakterler üzerinde hiç bir etkisi olmadığını ispat etmesi, bu eski iddiayı tamamıyla ırkî, böylelikle sosyal niteliklerle hiç bir ilişkisi kalmayınca, sosyal karakterlerin toplamı olan milliyetle de hiç bir ilişkisinin kalmaması gerekir. O halde, milleti başka bir alanda aramak gerekir.

2) Kavmi Türkçüler de, milleti kavim ile karıştırırlar.

Kavim, aynı anadan, aynı babadan üremiş, içine hiç yabancı karışmamış aynı kandan bir topluluk demektir.

Eski toplumlar genellikle saf ve yabancılarla karışmamış birer kavim olduklarını savunurlardı. Halbuki, toplumlar tarih öncesi zamanlarda bile, kavmiyetçe saf değildiler. Savaşlarda esir alma, kız kaçırma, suç işleyenlerin kendi toplumundan kaçarak başka bir topluma girmesi, evlenmeler göçler, yabancıları kendine benzetme ve başka bir topluluk içinde erime gibi olaylar milletleri sürekli birbirine karıştırmıştı. Fransız bilim adamlarından Camille Julian ile Millet, en eski zamanlarda bile saf bir kavmin bulunmadığını savunmaktadırlar. Tarih öncesi zamanlarda bile saf bir kavim bulunmazsa, tarihi devirdeki kavim karışmalarından sonra, artık saf bir kavmiyet saçma olmaz mı? Bundan başka, sosyolojiye göre, fertler dünyaya gelirken sosyal bir nitelik taşımazlar. Yani sosyal duygu ve düşüncelerden hiç birini beraberinde getirmezler, mesela dil, din, ahlak, estetik, politika, hukuk, ekonomi alanına ait hiç bir duygu ve düşünceyi beraber getirmezler. Bunların hepsini sonraları terbiye yoluyla toplumdaki alışkanlıklarla alırlar. Demek ki, sosyal özellikler kalıtımla geçmez, yalnız terbiye yoluyla geçer. O halde, kavmiyetin milli karakter bakımından da hiç bir rolü yok demektir.

Kavim saflığı hiç bir toplumda bulunmamakla beraber, eski toplumlar kavmiyet idealini izlerlerdi. Bunun nedeni dini idi. Çünkü o toplumlarda kendisine tapılan, toplumun ilk atasından ibaretti. Bu yalnız kendi dölünden olanlara tanrılık etmek isterdi. Yabancıların kendi tapınağına girmesini, kendisine yapılacak ibadetlerle katılmasını kendi mahkemelerinde kendi kanunlarına göre yargılanmasını istemezdi. Bundan dolayı, toplumun içine çepitli biçimde evlat edinme yoluyla girmiş bir çok kişi bulunmakla birlikte, bütün toplum yalnız Tanrının dölünden gelmiş sayılırdı. Eski Yunan sitelerinde, İslam'dan önceki Araplarda, Eski Türklerde, kısaca henüz il devride bulunan bütün toplumlarda şu yalancı kavmiyeti görürüz.

Purası da var ki, sosyal gelişmenin o aşamasında yapayan milletler için kavmiyet idealini izlemek normal bir hareket olduğu bugün içinde bulunduğumuz aşamaya anormaldir. Çünkü, o aşamada bulunan toplumlarda sosyal dayanışma yalnız dindarlıkla ibaretti. Dindarlık kavmiyetle beraber, doğaldır ki, sosyal dayanışmanın dayanağında kavmiyet olur.

Bugünkü sosyal aşamada ise, sosyal dayanışma, kültürdeki ortaklığa dayanıyor. Kültürün kupağın kupağına aktarılması terbiye olduğu için, kavmiyetle hiç bir ilgisi yoktur.

3) Coğrafi Türkçülere göre, millet, aynı ülkede o Turan halklarının toplamı demektir. Mesela onlara göre bir İran milleti, bir İsviçre milleti, bir Belçika milleti, bir Britanya milleti vardır. Halbuki İran'da Fars, Kürt ve Türk'ten ibaret olmak üzere üç millet; İsviçre'de Alman, Fransız, İtalyan'dan ibaret olmak üzere yine üç millet; Belçika'da aslen Fransız olan Valonlarla, aslen Cermen olan Flamanlar vardır. Büyük Britanya adalarının ise Anglo-Sakson, İskoçyalı, Galli, İrlandalı adlarıyla dört millet vardır. Bu çepitli toplulukların dilleri ve kültürleri birbirinden ayrı olduğu için hepsine birden millet adanmış ve

doğru değildir.

Bazen bir ülkede birçok sayıyla millet olduğu gibi, bazen de bir millet birçok ülkeye dağılmış bulunur. Mesela Oğuz Türklerine bir Türkiye'de, Azerbaycan'da, İran'da, Harzem ülkesinde rastlarız.

Bu toplulukların dilleri ve kültürleri ortak aldyğy halde, bunları ayrı milletler saymak doğru olabilir mi?

4) Osmanlıcılara göre, millet, Osmanlı İmparatorluğu'nda bulunan vatandaşları içine alır. Halbuki, bir imparatorluğun vatandaşlarının bir tek millet saymak büyük bir hatadan ibaretti. Çünkü, bu birbirine karışmış topluluğun içinde, ayrı kültürleri saymak millet vardı.

5) İslam Birliği taraftarlarına göre, millet, bütün Müslümanların toplamı demektir. Aynı dinde bulunan insanların bütününe ümmet O halde, Müslümanların bütünü de bir ümmettir. Yalnız dilde ve kültürde ortak olan millet ise bundan ayrı bir şeydir.

6) Fertçilere göre, millet, bir adamın kendisini ait hissettiği herhangi bir toplumdur. Gerçi, bir fert, kendisini görünüşte bu veya bu topluma bağlı saymakta özgür sanır. Oysa ki fertlerde böyle bir özgürlük ve bağımsızlık durgularla yoktur. Çünkü insandaki ruh düşüncelerden oluşmuştur. Yeni psikoloğlara göre, duyu hayatımız asıldır, düşünce hayatımız ona ayrılmıştır. ruhumuzun bu halde bulunabilmesi için, düşüncelerimiz duygularımıza tamamiyle uygun olması gerekir. Düşünceleri duygularına uymayan ve dayanmayan bir adam, ruh bakımından hastadır. Böyle bir adam, hayatta mutlu olamaz. Mesela duygusu bakımından dindar olan bir genç, kendisinin düşünce bakımından dinsiz sayarsa psikolojik bir dengeye sahip olabilir mi? Püfhesiz hayır! Bunun gibi her fert, duyguları aracılığıyla belli bir millete mensuptur. Bu millet, o ferdin, içinde yaşadığı ve terbiyesini aldığı toplumdur. Çünkü fert, içinde yaşadığı toplumun bütün duygularını terbiye aracılığıyla almış, tamamen ona benzemiştir. O halde bu fert, ancak toplumun içinde yaparsa, mutlu olabilir. Başka bir toplumun içine giderse, sıla hastalığına uğrar, duyu bakımından bağlı olduğu bir ferdin, istediği zaman milletini değiştirebilmesi kendi elinde değildir. Çünkü, milliyet de, dünyada var olan bir gerçektir. İnsan milliyetini bilgisizliği yüzünden tanıyamamışken, sonradan araştırmış soruşturarak bulabilir. Fakat, bir partiye girer gibi, sırf iradeyle bu veya bu millete katılamaz.

O halde, millet nedir? Irka, kavme, coğrafyaya politikaya ve iradeye ait güçlere üstün gelecek ve onların egemenliğine alabilecek başa ne gibi bir bağlılığımız var?

Sosyoloji ispat ediyor ki, bu bağ terbiyede, kültürde, yani duygularda ortaklıktır. İnsan en samimi, en içten duygularını ilk terbiye zamanlarında alır. Ta beşikte iken, ipittirdi ninnilerle ana, dilinin etkisi altında kalır. Bundan dolayıdır ki, en çok sevdiğimiz dil, ana dilimizdir. Ruhumuzu oluşturur bütün din, ahlak ve güzellik duygularımız bu dil aracılığıyla almışız. Zaten ruhumuzun sosyoloji duyguları, bu din, ahlak ve güzellik duygularından ibaret değil midir? Bunları çocukluğumuzda hangi toplumdan almışsak sürekli içinde daha büyük bir imkanla yapamamış mümkün iken, toplumumuz içindeki fakirliği ona tercih ederiz. Çünkü dostlar içindeki bir fakirlik, yabancılar arasındaki zenginlikten daha fazla bizi mutlu eder. Zevkimiz, vicdanımız, özlemlerimiz, hep içinde yaşadığımız terbiyesini almışımız toplumdur. Bunların yankısını ancak o toplum içinde ipitebiliriz.

Ondan ayrılmış da başka bir topluma katılabilmemiz için, büyük bir engel vardır. Bu engel, çocukluğumuzda o toplumdan almış olduğumuz terbiyeyi ruhumuzdan çıkarıp atmanın mümkün olmamasıdır. Bu mümkün olmadığı için, eski toplum içinde kalmak zorundayız.

Bu açıklamalardan anlaşıldığı ki, millet, ne ırkın, ne kavmin, ne coğrafyanın, ne politikanın ne de iradenin belirlediği bir topluluk değildir. Millet, dilce, dince, ahlakça ve güzellik duygusu bakımından ortak olan, yani aynı terbiyeyi almış fertlerden oluşan, bir topluluktur. Türk köylüsü onu (dili dilime uyan, dini dinime uyan) diyerek tarif eder. Felekten de bir adam, kanca ortak olduğu insanlardan çok dilde ve dinde ortak olduğu insanlarla beraber yaşamak ister. Çünkü, insani karakterimiz bedenimizde değil, ruhumuzdadır. Maddi becerilerimiz ırksızlıktan geliyor, manevi becerilerimizde terbiyesini almışımız toplumdan geliyor. Büyük İskender diyordu ki; "Benim gerçek babam Filip değil, Aristo'dur. Çünkü birincisi maddi varlığımın, ikincisi manevi varlığımın meydana gelmesine neden olmuştur." İnsan için, manevi varlık, maddi varlıktan önce gelir. Bu bakımdan, milliyette soy kütüğü aranmaz. Yalnız, terbiyenin ve idealin milli olması aranır. Normal bir insan, hangi milletin terbiyesini almış olsa, ancak onun idealine çalışabilir. Çünkü ideal bir heyecan kaynağı olduğu içindir ki aranır. halbuki, terbiyesiyle büyümüş bulunan toplumun ideali ruhumuza asla heyecan veremez. Aksine, terbiyesini almış olduğumuz toplumun ideali ruhumuzu heyecanlara boğarak mutlu yapamamıza neden olur.

Bunden dolayıdır ki, insan, terbiyesiyle büyüdüğü toplumun ideali uğruna hayatını feda edebilir. Halbuki zihnen kendisini bağlı bir toplum uğruna ufak bir çıkarını bile feda edemez. Kısaca insan, terbiyece ortak olmadığı, bir toplum içinde yaparsa, Mutlu olur. Bu düşüncelerden çıkaracağımız pratik sonuç budur; yurdumuzda bir zamanlar dedeleri Arnavutluk'tan veya Arabistan'dan gelmiş milletdaşlarımız vardır. Bunların Türk teri beysiyle büyümüş ve Türk idealini e çalışmamış alıpkanlı getirilmiş görürsek, diğer milletdaşlarımızdan hiç ayırmamalıyız. Yalnız iyi günlerimizde değil, kötü günlerimizde de bizden ayrı nasıl milliyetimizin dünyada sayabiliriz? Özellikle bunlar arasında milletimize karşı büyük fedakarlıklar yapmış, Türklüde büyük vermiş olanlar varsa, nasıl olurda bu fedakar insanlara (siz Türk değilsiniz) diyebiliriz. Gerçi atlarda soy aramak gerekir. Çünkü, bütün üstünlükleri içgüdüye dayandırdığı ve bunlar kalıtım yoluyla geldiği için, hayvanlarda ırkın büyük bir önemi vardır. İnsanların niteliklere hiç bir etkisi olmadığı için, soy aramak doğru değildir. Bunun tersi bir yol tutacak olursak memleketimizdeki aydınlarımız

ve fikir savaşçılarının birçoğunu feda etmek gerekecektir. Bu durum doğru olmadıyndan, (Türküm) diyen her ferdi Türk tanım yalnız Türklüde ihaneti görülenler varsa cezalandırmaktan başka çare yoktur.